

Απόβαση στη Νορμανδία

Η πιο Μεγάλη Μέρα

Μέρος Β΄

του Αντιναύαρχου (εα) Ξενοφώντα Μαυρογιάννη Π.Ν.

Αμερικανοί στρατιώτες πάνω στα αποβατικά σκάφη τους, προσεγγίζουν στην ακτή με την προστασία του πυροβολικού των πολεμικών.

Η νύχτα πριν την απόβαση

Η εξηντάχρονη δασκάλα Ανζέλ Λεβρώ στο σπίτι της, στο Σαιντ-Μερ-Εγκλίζ, ξύπνησε από κάτι παράξενους θορύβους. Από μακριά ακούγονταν αεροπλάνα να πλησιάζουν και τα αντιαεροπορικά των Γερμανών που τα υποδέχονταν. Της φάνηκε σαν να βομβάρδιζαν πάλι το Χερβούργο, κάπου 43 χλμ. μακρύτερα. Αισθάνθηκε ανακούφιση εκείνη τη νύχτα που ζούσε στο ήσυχο μικρό Σαιντ-Μερ-Εγκλίζ. Φόρεσε μια ρόμπα και βγήκε στον κήπο της. Όλα ήταν ήρεμα. Το φεγγάρι που πρόβαλλε τότε-τότε από τα σύννεφα και οι φωτοβολίδες μαζί με τα πολύχρωμα τροχιοδεικτικά των αντιαεροπορικών, που αυλάκωναν τον ουρανό, έκαναν να φαίνονται όλα σαν ημέρα. Τα αεροπλάνα όλο και πλησίαζαν όταν ξαφνικά άκουσε ένα παράξενο θόρυβο από πάνω της. Κοιτάζει και βλέπει έναν αλεξιπτωτιστή να προσγειώνεται στον κήπο της. Ήταν ο δεκαοχτάχρονος στρατιώτης Ρόμπερτ Α. Μάρφι του 505ου Συ-

ντάγματος της 82ης Αμερικανικής Αερομεταφερόμενης Μεραρχίας, ένας ανιχνευτής. Το ψιλόλιγνο παλληκάρι έκοψε μ' ένα μαχαίρι τα σκοινιά του αλεξιπτωτου, πήρε ένα μεγάλο σάκκο, που είχε μαζί, και στάθηκε απέναντι από την κυρία Λεβρώ που τον κοίταζε αποσβολωμένη με τα μάτια ορθάνοιχτα. Το μαυρισμένο του πρόσωπο, οι εξαρτήσεις και ο οπλισμός του τον έκαναν να μοιάζει με φάντασμα. Έβαλε το δάχτυλο στα χείλια της, σαν από φόβο, και όρμησε σαν τρελή στο σπίτι της. Ο Μάρφι ήταν από τους πρώτους Αμερικανούς αλεξιπτωτιστές που έπεφταν στη Νορμανδία. Ήταν Τρίτη 6 Ιουνίου, ώρα 00.15. Η Ημέρα - D.

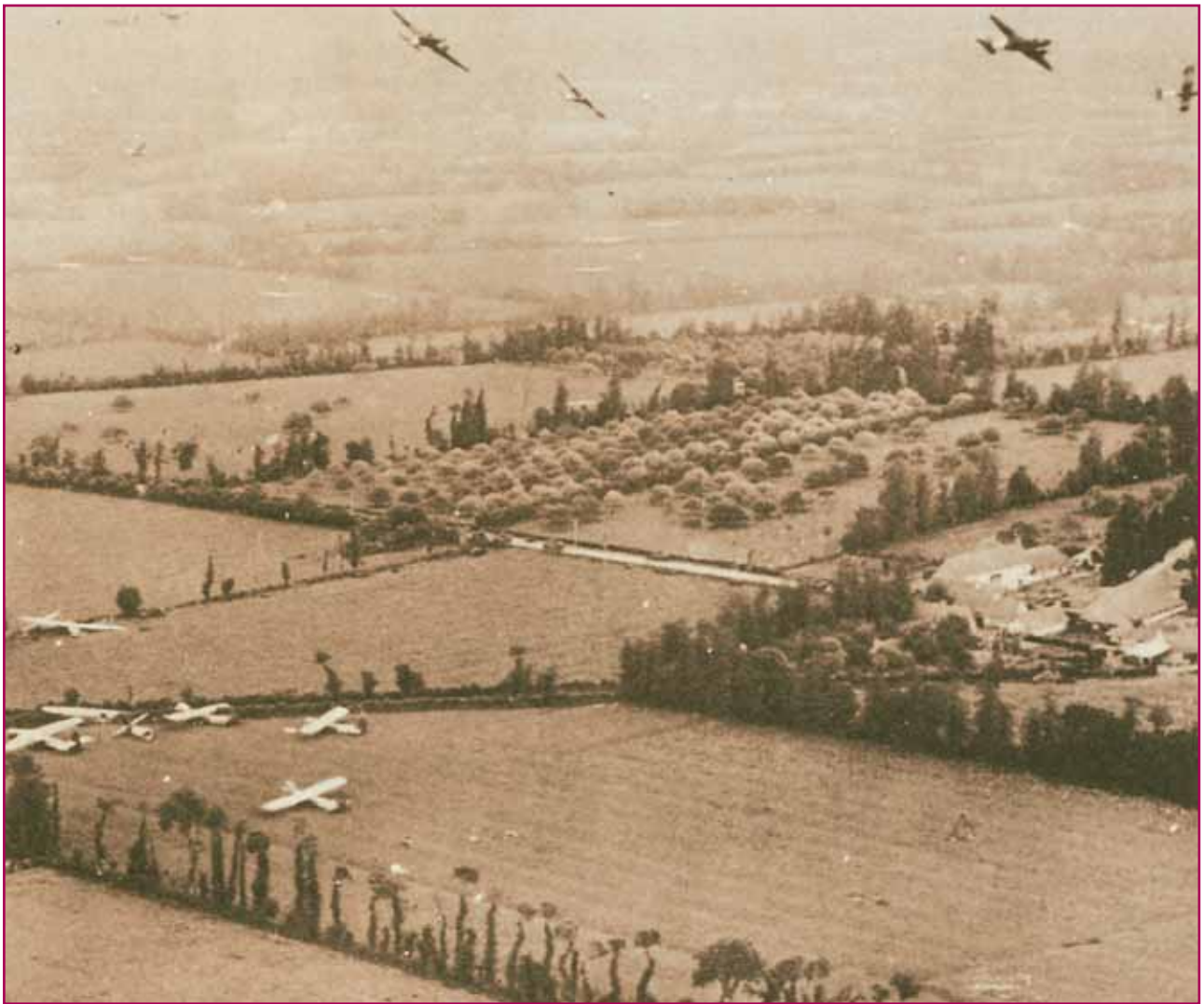
Ο στρατιώτης Άντριαν Ντος, με τις εξαρτήσεις του που ζύγιζαν 40 κιλά περίπου, κατέβαινε προς τη γη, ενώ ολόγυρά του σφύριζαν τα βλήματα των αντιαεροπορικών. Ορισμένα, μάλιστα, έσκισαν το αλεξιπτωτό του. Ήταν θαύμα που δεν χτυπήθηκε.

Και οι δύο ήταν από την ομάδα των

εθελοντών του ταξίαρχου Τζαίμς Γκάβιν που η αποστολή τους ήταν να επισημάνουν τις ζώνες ρίψης, στη χερσόνησο του Χερβούργου, των αλεξιπτωτιστών της 82ης και 101ης Αμερικανικών Μεραρχιών, κάπου 13.200 ανδρών, που θα μεταφέρονταν με ανεμόπτερα που ρυμουλκούσαν αεροπλάνα. Ο Γκάβιν τους είχε πει: «Όταν θα προσγειωθείτε στη Νορμανδία θα έχετε μόνο ένα φίλο, τον Θεό».

Ο στρατιώτης Ράιμοντ Μπάτεν του 13ου Τάγματος κατεβαίνοντας από τον ουρανό κρεμάστηκε με το αλεξιπτωτο από ένα δέντρο. Κουνιόταν αργά δεξιά-αριστερά, 5 μέτρα από το έδαφος. Την απέραντη ησυχία του δάσους διέκοπταν οι απότομες ριπές πολυβόλων, το βουητό των αεροπλάνων και οι αντιαεροπορικές πυροβολαρχίες που έριχναν στο βάθος. Καθώς έβγαλε το μαχαίρι του, έτοιμος να κόψει τα σκοινιά για να πηδήξει, άκουσε, κοντά του, το ξερό κροτάλισμα ενός Σμίσιερ. Σε λίγο ένα σούρσιμο στους θάμνους έδειχνε ότι κάποιος πλησίαζε. Ο Μπάτεν είχε χάσει το αυτόματό του Στεν κατά την πτώση και δεν είχε πιστόλι. Κρεμόταν χωρίς να μπορεί να κάνει τίποτα. Αυτός που πλησίαζε δεν ήξερε αν ήταν εχθρός ή φίλος. «Όταν ήρθε κοντά», θυμάται ο Μπάτεν, «κοίταξε ψηλά προς τα εμένα. Το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να μείνω ακίνητος κι αυτός πιστεύοντας πως ήμουν νεκρός, όπως κατάλαβα, απομακρύνθηκε». Ο Μπάτεν κατέβηκε από το δέντρο όσο μπορούσε πιο γρήγορα και κατευθύνθηκε προς τα εκεί που ακούγονταν οι βραχνές επίμονες νότες ενός αγγλικού κυνηγετικού κέρατος των «Κόκκινων Διαβόλων» (σ.σ. από το μπερέ στο κόκκινο χρώμα που φορούσαν), καλώντας στο σημείο συγκέντρωσης.

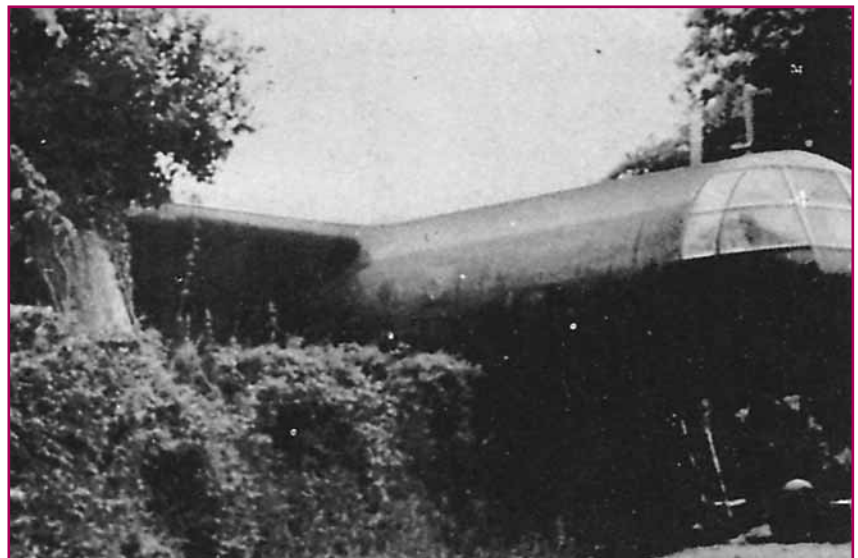
Πολλοί άνδρες σαν τον Μπάτεν

Στη Χερσόνησο του Κοταντέν νότια του Χερβούργου, ανεμοπλάνα που προσγειώνονται στους αγρούς υφίσταντο μεγάλες, καμιά φορά, ζημιές.

Ξαφνιάστηκαν εκείνη τη νύχτα από το ψυχρό πρόσωπο του πολέμου. Καθώς πάλευε να βγει από την εξάρτυσή του ο δεκανέας Χάρολντ Τέιτ είδε ένα Ντακότα χτυπημένο, να φλέγεται και να πέφτει, σαν κομήτης, ένα μίλι πιο κάτω. Κομμάτια του πέφταν παντού. Αναρωτιόταν αν αυτοί που μετέφερε είχαν προλάβει να πηδήξουν.

Ο εικοσάχρονος στρατιώτης Κόλιν Πάουελ του 12ου Τάγματος έπεσε μακριά από τη ζώνη ρίψης. Τον πρώτο ήχο που άκουσε ήταν ένας στεναγμός μέσα στη νύχτα. Γονάτισε δίπλα σ' ένα βαριά τραυματισμένο Ιρλανδό που παρακαλούσε σιγά τον Πάουελ: «Αποτέλειωσέ με φίλε, σε παρακαλώ». Ο Πάουελ δεν μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο. Τον τοποθέτησε όσο μπορούσε πιο αναπαυτικά και έφυγε βιαστικά λέγοντας ότι θα του στείλει βοήθεια.

Μεταγωγικά ανεμοπλάνα προσγειώνονται στα Νορμανδικά περιβόλια.

Τα παράξενα και απρόοπτα δεν έχουν τελειωμό. Ο υπολοχαγός Ρίτσαρντ Χίλμπορν του 1ου Καναδικού

Τάγματος έπεσε πάνω σ' ένα θερμοκήπιο σπάζοντας τα τζάμια που έκαναν ένα διαβρολεμένο θόρυβο. Βγήκε

Μέσα στη θάλασσα ως τη μέση πορεύεται προς την ακτή, όπου δουλεύουν κιάλας οι μπουλντόζες.

από κει τρέχοντας πριν καλά-καλά σταματήσουν τα γυαλιά να πέφτουν.

Ένας άλλος έπεσε μέσα σ' ένα πηγάδι με το αλεξιπτωτο μπερδεμένο στο χείλος του πηγαδιού που τον κρατούσε αιωρούμενο. Κατάφερε να ανέβει τραβώντας τα σκοινιά του αλεξιπτωτου και έφυγε τρέχοντας για το σημείο συγκέντρωσης.

Ένας λοχίας της ίδιας μονάδας είχε πέσει μέχρι το γόνατο μέσα σε βάλτο και προσπαθούσε να απαλλαγεί από την εξάρτυσή του για να βγει από κει. Ξαφνικά βλέπει με απελπισία δύο άνδρες να πλησιάζουν. «Ο λοχίας περίμενε», διηγείται ο στρατιώτης Χένρυ Τσώρτσιλ που ήταν κοντά, προσπαθώντας να καταλάβει αν ήταν Βρετανοί ή Γερμανοί. Οι άνδρες πλησίαζαν και από την ομιλία κατάλαβε ότι ήταν Γερμανοί. Ο λοχίας έριξε με το Στεν, σωριάζοντάς τους κάτω.

Ο πιο απαίσιος εχθρός για τους αλεξιπτωτιστές αυτές τις πρώτες ώρες δεν ήταν ο άνθρωπος, αλλά η φύση. Τα αντιαλεξιπτωτικά μέτρα τού Ρόμμελ είχαν αποδόσει καλά. Τα νέρα και οι βάλτοι της πλημμυρισμένης κοιλάδας του Ντιβ ήταν παγίδες θανάτου. Μερικοί πιλότοι είχαν κάνει λάθος στον προσανατολισμό και έριξαν τους αλεξιπτωτιστές πάνω από τους βάλτους. Ο αριθμός των ανδρών που πνίγηκαν στα νερά του Ντιβ δεν έγινε ποτέ γνωστός. Η εφευρετικότη-

τα και μόνο στάθηκε το μέσο επιβίωσης πολλών αλεξιπτωτιστών. Το αίσημα της αυτοσυντήρησης ήταν αυτό που έκανε πολλούς να γλυτώσουν από απίθανες δοκιμασίες.

Ο λοχαγός Τζων Γκουίνερ, εφημέριος της 6ης Αερομεταφερόμενης Μεραρχίας, ήταν χαμένος μέσα στους βάλτους, τριγυρισμένος από μία εκνευριστική σιωπή. Έπρεπε να βγει το γρηγορότερο για να τρέξει κοντά στους άνδρες του, γιατί στην επίθεση κατά του Μέρβιλ θα χυνόταν πολύ αίμα. Πριν απογειωθούν από την Αγγλία τούς είχε πει: «Ο φόβος χτύπησε την πόρτα. Την άνοιξε η πίστη και δεν βρήκε τίποτα απ' έξω».

Όταν πήδησε από το αεροπλάνο ο στρατιώτης Τζων Στηλ, αντί να προσγειωθεί στην προκαθορισμένη ζώνη, κατευθυνόταν στην πλατεία του Σαιν-Μερ-Εγκλίζ που καιγόταν. Γερμανοί στρατιώτες και Γάλλοι πολίτες έτρεχαν σαν τρελοί και μερικοί κοίταζαν προς τα πάνω. Το αλεξιπτωτο τον κατέβαζε κατ' ευθείαν στο καμπαριό. Από πάνω του κατέβαινε ο στρατιώτης Έρνεστ Μπλανσάν ο οποίος δεχόταν θύελλα βλημάτων που πέρναγαν ολόγυρά του. Τραβώντας τα σκοινιά του αλεξιπτωτου προσπαθούσε να απομακρυνθεί από την πλατεία όπου ακούγονταν φωνές, ουρλιαχτά και αναστεναγμοί. Τελικά προσγειώθηκε με τρομακτικό θόρυβο πάνω σ' ένα δέ-

ντρο. Καθώς πλησίαζαν οι Γερμανοί έκοψε τα σκοινιά του αλεξιπτωτου και άρχισε να τρέχει πανικόβλητος, χωρίς να καταλάβει ότι είχε κόψει και την άκρη του αντίχειρά του.

Οι Γερμανοί νόμισαν ότι το Σαιν-Μερ-Εγκλίζ πλημμύρισε από αλεξιπτωτιστές. Στην πραγματικότητα κάπου τριάντα Αμερικανοί πέσαν στην πόλη και μόνο γύρω στους δέκα προσγειώθηκαν στην πλατεία. Ήταν όμως αρκετοί για να προκαλέσουν τον πανικό των εκατό, περίπου, ανδρών της γερμανικής φρουράς.

Κάπου δέκα μέτρα μακριά από κει που στεκόταν ο Ρενώ, δήμαρχος της πόλης, έπεσε ένας αλεξιπτωτιστής πάνω σ' ένα δέντρο. Με αγωνία προσπαθούσε να απαλλαγεί από το αλεξιπτωτο, όταν πέντε Γερμανοί άδειασαν τα οπλοπολυβόλα τους επάνω του. Ο νέος έμεινε κρεμασμένος, νεκρός, με τα μάτια ορθάνοιχτα.

Οι αλεξιπτωτιστές πέφτοντας σαν φαντάσματα από τον ουρανό, πέρα από την τρομάρα που προκάλεσαν στους Νορμανδούς, δημιούργησαν σύγχυση και προκάλεσαν πανικό και στους Γερμανούς.

Ο λοχαγός Έρνστ Ντύριγκ της 532ης Γερμανικής Μεραρχίας βλέποντας τους ίσκιους δύο ανδρών άρχισε να πυροβολεί, αλλά οι εκπαιδευμένοι Pathfinders (ανιχνευτές) δεν απάντησαν και χάθηκαν στο σκοτάδι. Με κομμένη ανάσα γύρισε στο αρχηγείο του και κάλεσε στο τηλέφωνο τον ταγματάρχη του, φωνάζοντας: «Fallschirmjager (αλεξιπτωτιστές)».

Μερικοί ανιχνευτές, ψάχνοντας στη νύχτα της Νορμανδίας κοντά σε χωριατόσπιτα ή στις άκρες χωριών, προσπαθούσαν να προσανατολιστούν. Εκείνοι που είχαν πέσει με ακρίβεια πήγαιναν, αμέσως, στις κατάλληλες περιοχές για να εκτελέσουν την αποστολή τους. Στις ζώνες ρίψεων άρχισαν να ανάβουν φώτα για τα επερχόμενα αεραγήματα.

Ο Γερμανός ταγματάρχης Βέρνερ Πλούσκατ, ζαλισμένος και αγουροξυπνημένος από το θόρυβο που έκαναν τα αεροπλάνα, πετάχτηκε από το κρεβάτι του ανήσυχος. Το ένστικτό του τον έκανε να νοιώθει ότι δεν ήταν μία συνηθισμένη αεροπορική επιδρομή. Δύο χρόνια στο ρωσικό μέτωπο τον έκαναν να βασίζεται στο ένστικτό του. Μετά από την απάντηση του

“Υπέροχο θέαμα, η πόλη αυτή των καραβιών, που απλωνόταν στο μήκος της ακτής, κάπου 80 χιλιόμετρα !” (Ουίνστον Τσώρτσιλ “Απομνημονεύματα”).

προϊσταμένου συνταγματάρχη από το τηλέφωνο ότι δεν γνωρίζει τι συμβαίνει, πήρε το λυκόσκυλό του και μαζί με άλλους δύο αξιωματικούς, του επιτελείου του, πήγαν στο προωθημένο αρχηγείο τους, ένα υπόγειο οχυρό παρατηρητήριο στους βράχους, πάνω από την ακτή, που αργότερα θα γινόταν γνωστή ως ακτή Ομάχα, κοντά στο Σαιντ Ονορίν. Με τα δυνατά κύαλια του πυροβολικού ερεύνησε με προσοχή το πέλαγος που έλαμπε από το δυνατό φεγγάρι, όταν δεν το κάλυπταν τα σύννεφα, χωρίς να παρατηρήσει τίποτα το ασυνήθιστο. «Δεν υπάρχει τίποτα έξω στη θάλασσα», τηλεφώνησε στο αρχηγείο του συντάγματος.

Αόριστες, ανολοκλήρωτες και σκόρπιες πληροφορίες έφθαναν στα αρχηγεία των μονάδων της 7ης Στρατιάς σ’ όλη τη Νορμανδία, χωρίς να μπορεί κάποιος να βγάλει ένα θετικό συμπέρασμα που να οδηγήσει σε σημαντική συναγερμού. Πολλοί ψεύτικοι συναγερμοί είχαν γίνει στο παρελθόν και ο καθένας πρόσεχε πολύ. Και ενώ οι Γερμανοί ήταν πνιγμένοι μέσα σε πολλές αμφιβολίες, η 6η Αερομετα-

φερόμενη Μεραρχία (4.225 Βρετανοί αλεξιπτωτιστές) έπεφτε ανατολικά του ποταμού Ορν και πέτυχε πολύ γρήγορα τους αντικειμενικούς της σκοπούς καταλαμβάνοντας τις γέφυρες του Μπενουβίλ πάνω από τον Ορν και τη διώρυγα του Καέν.

Αντίθετα στη δυτική πτέρυγα, στη βάση της χερσονήσου Κοταντέν, η 82η και 101η Αμερικανικές Μεραρχίες Αλεξιπτωτιστών βρήκαν δυσκολίες. Σύννεφα και κακές ατμοσφαιρικές συνθήκες σε συνδυασμό με την απειρία μερικών πιλότων είχαν σαν αποτέλεσμα το διασκορπισμό των αλεξιπτωτιστών σε μεγάλη έκταση, μήκους 25 μιλίων και πλάτους 15. Οι φράχτες των χωραφιών και η ομίχλη εμπόδιζαν να συναντηθούν οι μικρές ομάδες.

Σαν μέσο αναγνώρισης είχαν μικρά κρόταλα που γέμισαν την υγρή νορμανδική νύχτα με μια παράξενη συναυλία τζιτζικιών. Οι πυκνοί θάμνοι όμως έπνιγαν τα κροταλίσματα. Από τους 13.200 άνδρες, λιγότεροι από 2.500 συγκεντρώθηκαν αμέσως. Πολλοί πνίγηκαν μέσα στα έλη και στις πλημμυρισμένες εκτάσεις, κάτω από το βάρος της εξάρτυσής τους. Υπερ-

νικώντας γενναία αυτές τις δυσχέρειες κατάφεραν να καταλάβουν τις εξόδους πίσω από τον κόλπο Γιόνταχ, δυτικά του ποταμού Βιρ και τις κράτησαν έναντι ισχυρών αντεπιθέσεων που έγιναν τα ξημερώματα.

Για τη μεταφορά των αεραγμάτων οι Σύμμαχοι χρησιμοποίησαν 2.305 αεροπλάνα και 867 ανεμόπτερα.

Πλησίαζαν χαράματα της 6ης Ιουνίου. Οι 18.000 αλεξιπτωτιστές, πολεμώντας σκυλίσια, σε λιγότερο από πέντε ώρες είχαν πραγματοποιήσει και με το παραπάνω τις προσδοκίες του Αϊζενχάουερ και των Διοικητών τους. Είχαν προκαλέσει σύγχυση στον εχθρό, είχαν αποσυνθέσει τις συγκοινωνίες του και κρατώντας τα πλευρά του μετώπου εισβολής της Νορμανδίας είχαν αποκλείσει, κατά μεγάλο ποσοστό, τις κινήσεις ενισχύσεων του εχθρού.

Τα αερομεταφερόμενα στρατεύματα είχαν εισβάλει στην Ευρώπη από τον αέρα και είχαν εξασφαλίσει το αρχικό προγεφύρωμα για την εισβολή από τη θάλασσα. Οι αμερικανικές αποβατικές δυνάμεις βρίσκονταν αγκυροβολημένες 12 ν.μ. ανοιχτά των ακτών Γιούτα και Ομάχα. Απείχαν

Τα Καναδικά τμήματα εφόδου πάτησαν πρώτα το πόδι τους στη γαλλική ακτή. Στη φωτογραφία μικρά αποβατικά σκάφη, απομακρύνονται από το πλοίο που τα μετέφερε και σπεύδουν προς το προκαθορισμένο σημείο.

Πάνω στην αποβάθρα του Πλύμουθ, τη μεγάλη αυτή μέρα της 6ης Ιουνίου, ένας Αμερικανός πάστορ τελεί τη θεία λειτουργία. Στην ιστορική της αυτή εξόρμηση η Αμερική δεν παραμελούσε τις πνευματικές ανάγκες.

1 ώρα και 45 λεπτά για να πατήσουν την ακτή την ώρα Μηδέν (H Hour) που ήταν η 06.30.

Η απόβαση

Χιλιάδες άνδρες περίμεναν αυτά τα χαράματα. Είχαν ξεκινήσει από τα πέρατα του κόσμου για να καταλάβουν το φρούριο Ευρώπη. Με την ίδια ανη-

συχία, ίσως και μεγαλύτερη, τα περίμεναν και οι Γερμανοί. Οι παράκτιοι σταθμοί του ναυάρχου Κράνκε είχαν αρχίσει να συλλαμβάνουν ήχους πολλών πλοίων, πολύ πέραν από τα συνηθισμένα.

Λίγο πριν από τις 5 το πρωί ο υποστράτηγος Πέμεσελ, της 7ης Στρατιάς, τηλεφώνησε στον αρχηγό του επιτε-

λείου του Ρόμμελ: «Πλοία συγκεντρώνονται ανάμεσα στις εκβολές του Βιρ και του Ορν. Εκτιμάται πως μία απόβαση του εχθρού και μία επίθεση σε μεγάλη κλίμακα εναντίον της Νορμανδίας είναι άμεση».

Στην ίδια εκτίμηση είχε καταλήξει και ο στρατάρχης Γκερντ φον Ρούνστεντ στο Αρχηγείο του, OB West, έξω από το Παρίσι. Για την επίθεση όμως πίστευε ότι ήταν «επίθεση αντιπερισπασμού» και όχι η πραγματική. Είχε όμως την πρόνοια να διατάξει δύο μεραρχίες αρμάτων μάχης – την 12 Ες-Ες και την «Πάτσερ Λερ – που βρίσκονταν σε εφεδρεία κοντά στο Παρίσι, να σπεύσουν προς την ακτή. Οι εφεδρείες αυτές ήταν κάτω από τις διαταγές, αποκλειστικά, του Χίτλερ και δεν έπρεπε να χρησιμοποιηθούν χωρίς την εντολή του. Ο γηραίος όμως στρατάρχης το διακινδύνεψε, ενώ παράλληλα έστειλε αίτηση στο OKW, το Αρχηγείο του Χίτλερ, για την απελευθέρωση των δύο μεραρχιών, ώστε να μπουν στη μάχη κατά τη διάρκεια της ημέρας. Ήταν μία αίτηση, μόνο για τα προσχήματα.

Το μήνυμα παραδόθηκε στο γραφείο του στρατηγού Άλφρεντ Γιοντλ, αρχηγού επιχειρήσεων του Χίτλερ, ο οποίος κοιμόταν και ο επιτελής του

«Η φόρτωση η συγκέντρωση και μετακίνηση χιλιάδων πλοίων, θωρηκτών, καταδρομικών, τορπιλοβόλων, μεταγωγικών και κάθε είδους φορτηγίδων πραγματοποιήθηκε με τρόπο αριστοτεχνικό...» (Ουίνστον Τσώρτσιλ "Απομνημονεύματα").

έκρινε ότι μπορούσε να περιμένει μέχρι να ξυπνήσει. Όταν το είδε ο Γιοντλ τηλεφώνησε στον Ρούνστεντ ότι οι δύο μεραρχίες δεν μπορούσαν να μετακινηθούν χωρίς την άδεια του Χίτλερ που κοιμόταν. Ο Ρούνστεντ υπέκυψε, χωρίς να ζητήσει να τον ξυπνήσουν. Αηδισμένος «ένιπτε τας χείρας του». Ο «δεκανέας» θέλει να διοικεί μόνος τα στρατεύματά του, σιγομουρμούρισε.

Τρία μίλια πιο κάτω, στο ορεινό ερημητήριο του Χίτλερ στο Μπερ-χτεσγκάντεν της Νότιας Βαυαρίας, ο Φύρερ με την ερωμένη του Εύα Μπράουν κοιμόνταν κι αυτοί. Κατά τις 5 το πρωί ο ναύαρχος φον Πουτκάμερ, επιτελής του Χίτλερ, ξύπνησε από τηλεφώνημα του αρχηγείου του Γιοντλ. Ο συνομιλητής του είπε ότι είχε αόριστες πληροφορίες για «κάτι αποβάσεις στη Γαλλία». Και οι δύο άνδρες κατέληξαν να μην ξυπνήσουν

τον Χίτλερ. Το πρωί θα μπορούσαν να του πουν τα νέα.

Στη Γαλλία οι στρατηγοί του Ρούνστεντ και το Σώμα Στρατιών Β΄ είχαν βάλει σε επιφυλακή τις μονάδες τους, αλλά κανένας δεν μπορούσε να εκτιμήσει το μέγεθος τις επικείμενης επίθεσης. Οι στρατηγοί είχαν κάνει ό,τι μπορούσαν. Τα υπόλοιπα εξαρτιόνταν από τους απλούς στρατιώτες που κρατούσαν την ακτή.

***

Ο ταγματάρχης Βέρνερ Πλούσκατ, κουρασμένος και εκνευρισμένος με το κρίνο να τον περονιάζει μέχρι το κόκκαλο, παρέμενε στο υπόγειο οχυρό του, πάνω από την ακτή Ομάχα. Από τη μία μετά τα μεσάνυχτα δεν είχε κανένα μήνυμα από τους προϊσταμένους του. Ένοιωθε απομονωμένος. Η διαίσθησή του ότι κάτι κακό θα συμβεί δεν τον άφηνε σε ησυχία. Τι γινόταν με τους αλεξιπτωτιστές

και τους σχηματισμούς των αεροπλάνων; Όλο το βράδυ με τα δυνατά κυάλια του πυροβολικού ερευνούσε το πέλαγος. Κάτω από φωτεινά διαλείμματα της φεγγαράδας στην αφρισμένη θάλασσα τίποτα ανησυχητικό δεν φαινόταν και όλα ήταν ειρηνικά. Δίπλα του κάθονταν ο λοχαγός Λουντζ Βίλκενικ και ο υπολοχαγός Φριτς Τέεν. Ο σκύλος του, Χάρας, ρουθούνιζε τεμπέλικα.

Άρχισε να χαράζει όταν πήρε και πάλι τα κυάλια για να κάνει άλλη μία παρατήρηση στο πέλαγος. Κάπου στο κέντρο του κόλπου σταμάτησε τη «σάρωση του ορίζοντα» και κοίταξε επίμονα. Μέσα από την πρωινή ομίχλη που σιγά-σιγά άρχισε να σκορπίζει, εκεί από το πουθενά, άρχισαν να φαίνονται πλοία, εκατοντάδες πλοία, κάθε μεγέθους, σαν να ήταν εκεί από ώρες. Μια αρμάδα – φάντασμα που έκανε διάφορες μανούβρες. Κοίταζε

αποσβολωμένος, χωρίς να μπορεί να πιστέψει αυτό που έβλεπε. Το ένστικτό του δεν είχε λαθέψει για άλλη μία φορά. Αργότερα θα πει ότι τότε πίστεψε ότι αυτό ήταν το τέλος για τη Γερμανία.

Στράφηκε στους δύο αξιωματικούς του και είπε: «Είναι η εισβολή. Φροντίστε για τους εαυτούς σας». Αμέσως σηκώνει το τηλέφωνο και λέει στον ταγματάρχη Μπλοκ στο αρχηγείο της 352ης Μεραρχίας: «Είναι η εισβολή. Πρέπει να είναι δεκάδες χιλιάδες πλοία εδώ έξω. Είναι απίστευτο. Είναι φανταστικό». «Ελα στα συγκαλά σου Πλούσκατ. Τόσα πλοία δεν έχουν οι Αμερικανοί και οι Βρετανοί. Κανένας δεν έχει», τον καθησυχάζει ο Μπλοκ. «Και πού πηγαίνουν τα πλοία» τον ρωτά. «Ερχονται κατ' ευθείαν επάνω μου», απαντά ο Πλούσκατ.

****

Μέσα στο θαμπό γκρίζο φως που άρχισε να σκορπίζει εκείνα τα χαράματα της 6ης Ιουνίου, ο μεγάλοπρεπος συμμαχικός στόλος απλωνόταν στα ανοιχτά των πέντε ακτών της Νορμανδίας. Η θάλασσα έβραζε από πλοία. Στο βάθος του ορίζοντα ξεχώριζαν οι τεράστιες σιλουέτες των θωρηκτών, πιο κοντά τα καταδρομικά και τα αντιτορπιλικά να πηγαίνουν. Πίσω τους πλησίαζαν τα μεταγωγικά και τα αποβατικά γεμάτα με στρατό. Προχωρούσαν αργά προς τις ακτές. Σημείες μάχης ανέμιζαν στους ιστούς των πλοίων, φωτεινά σήματα και άλλα με τους ναυτικούς επισείοντες στους ιστούς, αντάλασσαν μεταξύ τους σήματα.

Οι αποβατικές άκατοι κατέβαιναν από τα αποβατικά σκάφη ενώ οι άνδρες στριμώνχονταν στα καταστρώματα περιμένοντας τη σειρά τους για να κατέβουν από γλιστερές ανεμόσκαλες ή δίχτυα που ήταν ριγμένα στις πλευρές των αποβατικών. Μια σειρά από μηνύματα απευθύνονταν στους μαχητές: «Πολεμήστε για να βγάλετε τα στρατεύματά σας στην ακτή, πολεμήστε για να σώσετε τα πλοία σας, κι αν σας μένει λίγη δύναμη, πολεμήστε για να σώσετε τους εαυτούς σας». «Αμερικανοί Κυνηγοί, επανδρώστε τις θέσεις σας». «Θυμηθείτε τη Δουγκέρκη. Θυμηθείτε το Κόβεντρο. Ο Θεός να σας ευλογεί όλους». «Άνδρες έχετε εισιτήριο μόνο μιας κατεύθυνσης». Και

δύο μηνύματα που θυμούνται όλοι: «Άψωσον όλα τα σκάφη» και «Πάτερ ημών, ο εν τοις ουρανοίς, αγιασθήτω το όνομά σου».

Βρεγμένοι, ζαλισμένοι από τη θάλασσα, τλαιπωρημένοι, οι άνδρες στις αποβατικές ακάτους κατευθύνονταν στις πέντε ακτές. Ήταν μια περίπλοκη και επικίνδυνη επιχείρηση. Μετέφεραν τόσο εξοπλισμό πάνω τους που ήταν δύσκολο να κινηθούν. Ο καθένας είχε σωσίβιο, το όπλο του, σκαφτικά εργαλεία, δέμα πρώτων βοηθειών, παγούρια, μαχαίρια, ξηρά τροφή, χειροβομβίδες και συχνά μέχρι 250 σφαίρες. Μερικοί άνδρες με ειδικές αποστολές ζύγιζαν, τουλάχιστον, 150 κιλά.

Μέσα σ' αυτά τα πλοία δεν υπήρχαν ήρωες. Υπήρχαν άνθρωποι που βρέχονταν από τα κύματα, που κρύωναν, γεμάτοι αγωνία, κολλητά ο ένας δίπλα στον άλλο που, συχνά, μην έχοντας χώρο να κάνουν εμετό, έκαναν πάνω στο διπλανό τους. Πάνω απ' τα κεφάλια τους σφύριζαν τα τεράστια βλήματα που έστελναν κατά των επάκτιων οχυρών και εχθρικών θέσεων αμύνης στις ακτές αποβάσεως τα αμερικανικά θωρηκτά Τέξας, Αρκάνσας, Νεβάδα, τα βρετανικά Γουώρσπαϊτ, Νέλσων, Ρόντνεϊ, μαζί με τα καταδρομικά και τα αντιτορπιλικά του ναυτικού βομβαρδισμού.

Παρά την αρχική ασθενή εχθρική αντίδραση τα πληρώματα των αποβατικών είχαν να υπερνικήσουν μεγάλες δυσκολίες, πριν οι στρατιώτες κατορθώσουν να στερεωθούν στις ακτές. Οι περισσότερες προέρχονταν από τον κυματισμό και τα εμπόδια που είχαν τοποθετήσει οι Γερμανοί στις ακτές. Σε μερικές, μάλιστα, η παλίρροια ήταν ψηλότερη της αναμενόμενης, η εκκαθάριση των εμποδίων δεν ήταν δυνατή και τα πλοία αναγκάζονταν να περάσουν ανάμεσα απ' αυτά με αποτέλεσμα να υποστούν μεγάλες ζημιές. Ο Ρόμμελ, αφότου ήλθε στη Γαλλία, είχε δώσει εντολή να τοποθετηθούν αντιαποβατικά εμπόδια στις ακτές, ένα πραγματικό φράγμα από «Βελγικές σχάρες», αρκετές σειρές από αιχμηρά δοκάρια, μερικές ζώνες «τετράεδρα» και «σκαντζόχοιροι».

Ακτή Γιούτα. Η απόβαση του VII Αμερικανικού Σώματος άρχισε στις 06.30, όπως προβλεπόταν. Ένας από τους πρώτους που πάτησαν το πόδι

τους στην ακτή ήταν ο ταξίαρχος Ρούζβελτ που, παρόλο που είχε μελετήσει το έδαφος, δεν το αναγνώριζε. Το ρεύμα είχε παρασύρει τα πλοία ένα χιλιόμετρο νοτιότερα από το προκαθορισμένο σημείο. Υπήρχε, εκεί, ένα γερμανικό πυροβολείο που είχε καταστραφεί και οι υπερασπιστές του είχαν καταπλακωθεί. Οι Αμερικανοί τους ξέθαψαν. Ο Γερμανός υπολοχαγός Γιάνκε βγήκε μαζί τους φωτογραφία, μπροστά στο γκρεμισμένο πυροβολείο.

Οι άνδρες ενός αποβατικού που πλησίαζαν την ακτή είδαν ξαφνικά ένα σκάφος ελέγχου να ανατινάζεται. Δευτερόλεπτα αργότερα αποκομμένα κεφάλια ξεπετάχθηκαν από το νερό.

Ένα αποβατικό πλοίαριο που μετέφερε 32 αμφίβια τανκς άνοιξε τον καταπέλτη, εν αγνοία του, πάνω σε μια νάρκη, για να ρίξει τέσσερα απ' αυτά στη θάλασσα. Η πλήρη ανατινάχθηκε και ο λοχίας Όρις Τζόνσον θυμάται ένα τανκ να πετάγεται στον αέρα, κάπου 30 μέτρα, να στριφογυρίζει και να ξαναπέφτει στη θάλασσα. Σπαρακτικές κραυγές και τα ουρλιαχτά ακούγονταν αυτών που πνίγονταν. Οι άνδρες έμπαιναν στη θάλασσα για να φθάσουν στην ακτή λόγω της πλημμυρίδας, γεγονός που τους ενοχλούσε περισσότερο από τα πυροβόλα του Σαιντ-Μαρκούφ.

Ο 24χρονος ανθυπολοχαγός Φράνσις Ρίλεϊ θυμάται: «Τις κραυγές που έβγαζαν οι πληγωμένοι και φοβισμένοι στρατιώτες και ναύτες που ζητούσαν βοήθεια και μας παρακαλούσαν να τους βγάλουμε από το νερό». Οι διαταγές όμως που είχε ήταν: «Να αποβιβαστούν εγκαίρως τα τμήματα, ανεξαρτήτως απωλειών». Έκλεισε τα αυτιά του για να μην ακούει τις εκκλήσεις βοήθειας και προχώρησε με την αποβατική άκατο χτυπώντας πτώματα, αγνοώντας τους πληγωμένους. Δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά.

Ο 20χρονος δεκανέας Λη Κέιζον, χωρίς να το καταλάβει, άρχισε να βλαστημάει τον Χίτλερ και τον Μουσσολίνι που τους έριξαν σ' αυτή την κόλαση. Οι διπλανοί στρατιώτες τάχασαν μόλις τον άκουσαν. Δεν είχε βλαστημίσει ποτέ στη ζωή του.

Συνεχίζεται